

това още роденъ у враждебнѣхъ Византіѣхъ, да бѣде погребванъ съ таквази тържественность. Всичкото духовенство, което ся намѣрвало по това врѣме въ Римъ, славенско, гръцко и латинско вѣрвало на прѣдъ носилото съ мощитѣ на Св. Кирилла: пѣніе на псалмы и хымны, горѣніе на свѣщи и свѣтилни, каденіе и благоуханіе отъ кадилницитѣ, сироваждали тѣлото на Св. Кирилла по тѣснитѣ римскы улицы до черквѣхъ св. Климента, гдѣто самъ си Папа измѣзълъ да го посрѣщне, и съ неговъ участіе въ опѣлото и при неговото присѣдствіе было погребено, въ самѣхъ черквѣхъ отъ десѣхъ странѣхъ на олтартѣ. Папа Адріанъ, като искалъ да покаже благодарностьхъ на Римскѣхъ черквѣхъ къмъ “знаменитыйтъ Славенскый учитель,” и да отдаде послѣднѣхъ честь “на великийтъ чедовѣкъ,” заповѣдалъ да му направятъ обрядъхъ който ставалъ при погребеніето на папѣхъ.

Тысяща години ся минѣли, и Славенитѣ сега само наченватъ да разбиратъ убійственнѣхъ политикѣхъ на Папѣхъ, коя-